

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FEDERATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

2 Какво правим ние, анархистите

Това, което отличава анархистите от останалата част от обществото, е ударението, което поставяме върху преките действия за постигане на целите си.

3 Държавата е полицейщина

Може да не сме толков умни като полицаите, обаче, макар и късно, се усещаме. Нали за един бит гавали десет небити? Ние имаме двама и ще си поискаме двайсетте съвсем скоро.

4 Бунтът в Париж

Властите във Франция, както и в Русия, както и във всяка друга европейска страна, се страхуват. И това е добре. Въстанието на онеправданото население вся страх у чиновниците. Митовете на медиите за бунта и още...

5 Бюджетът: четири за бугали

От 1-ви януари всички ще се превърнем в герои на Данте. Изва ганъчен ад и ценови шок. Държавата пак посегна към мизерните ни доходи. Мерките били неотложни, че даже неизбежни...

6 Има ли пролетарска култура

Няма защо да се срамуваме от гуми като: класа, пролетариат, буржоазия, капитализъм. Атакувайте властта! Нека тези гуми звънят в главите на управляващите!...

Полицейска държава

На 11.11.2005 г. двама младежи лепят плакат за разрешен митинг на следващия ден. Двама младежи, български студенти, не „нелегални“ имигранти, не роми, не разследващи журналисти от ВВС или от северната ни съседка със скрити камери. Не крадат кабели, не пишат „смърт на куките“ или „циганите на сапун“ със спрей на стената, не чертаят свастики по синагогата, не пушат трева, нито продават от същата, не смущават спокойствието на гражданите с юнашки македонски песни в полунощ, не проситиурат, не убиват Кюлев, дори не са от агитката на Левски.

Заради тях и други младежи като тях София осъмна с плакатите със забранен танк. Плакатите, чиято липса крещеше от стените по време на хитлеристката окупация, на сталинските концлагери, по време на Пражката пролет, по време на Афганистан, по време на „възродителния процес“. Плакатите, чиято липса нареждаше София до „лошите“ градове.

Свестните софиянци, родени преди 40-50 години, ги посрещнаха с усмивка. Свестните софиянци помнеха какво ги чакаше, ако лепнат на стената плакат със забранен съветски танк, когато властта се гушкеше с маршал Виктор Куликов, а не с Хавиер Солана или Яп де Хоп Шефер. Хората знаеха, разбира се, че в организаторите на този митинг има тежки фенове на съветските танкове, но ние с тях можем да се оправяме, а и те вече трудно се оправят без хапчетата. Важното е, че онова, което ни чакаше, ако лепим забра-

нени съветски танкове преди 1989, вече няма да се повтори. Но то се повтори. Или е на път да се повтори, ако отново застанем на страната на силните, ако слушаме какво ни говорят гнешните Станко Тодоровци и Димитър Стояновци. Ако приемем, че може министрите да са мръсни, стига стените да са чисти. Ако приемем, че властта може да беснее, стига младите да си кротуват и да си гледат уроците.

Ако приемете. Аз не приемам. Не приемам, макар да не » » продължава на страница 3

След ареста на Владо и Стефан, ченгетата зорко охраняват 3-то районно полицейско управление все едно са заловили Осама бин Ладен. На снимката вдясно са приятели на момчетата, които се интересуват от състоянието им.

12 ноември 2005, София

>>> още снимки от протеста на страница 3

Протест против базите

На 12.11.2005 г. се състоя протестно шествие-митинг против предстоящото разполагане на американски военни бази в България. Участниците бяха около 200 души, като по протежението на шествието се включиха още хора. Общо взеха участие около 400 души. Началото беше в 11 часа от НДК, колоната се отправи по бул. „Витоша“. Отпред се движеха хора от лявото движение „23 септември“, зад тях се движеше микробус с озвучителна уредба. Шествието стана и повод да се изрази солидарност със задържаните през нощта и зверски пребити от полицията двама активисти от „23 септември“. След буса се движеше блокът на БНС от около 30 души със знамена. Основната група от възрастни хора беше в средата. Не липсваха и неизбежните снимки на Сталин, Ленин и сие. Шествието завършваше с блока на анархистите, наброяващ около 60 души. Заедно с техния блок преминаха и хората от „Храна, не оръжия“, „Въоръжени“ с тарамбуки и придаващи много готин дух на протеста.

Полицията се движеше в кордон покрай шествието, като в началото и в края се движеха полицейски джипове и коли. Имаше няколко камери в ръцете на ченгетата, като не липсваше и дежурният, цивилен „оператор“. Журналисти не липсваха, като правеше впечатление, че са дошли предимно кабелните телевизии, БНТ и десетина фоторепортери. Между журналистите беше и един „кореспондент“ на американско радио, който правеше интервюта с активисти. Всички те снимаха основно анархо блока, който беше и най-активен. Скандираха се различни посла-

ния. „Днес военни бази, утре масов гроб“, „Буш - фашист, световен терорист“, „Всички политици в Кербала“, „Долу всяка власт“, „Солидарността между хората е нашето оръжие срещу властта“ много други.

Интересен момент бе, когато на един балкон на „Солунска“ беше разпознат Евзени Дайнов. Възрастен гражданин го нападна с думите „Какво гледаш? И теб те направиха професор същите тези!“ Трябваше да се намеси човек от анархистите, за да успокои разярения човек. Пред театъ-

ра от едната страна застана анархоблокът, а от другата – БНС. Така негласно беше показано, че двете групи искат да се дистанцират една от друга. На импровизирана трибуна се изказаха представители на групите и организациите в шествието. Думата взе и човек от анархоблока, който заяви, че анархистите са дошли в протест срещу всяка форма на военщина, включително руската такава. Така гаде ясно да се разбере, че „това не е митинг от любов към Русия“. Отново беше разказано за произвола и терора на полиция-

та срещу двете момчета. По този повод куките бяха „поздравени“ с „Ченгетата прасета“. Хората от „Храна не оръжия“ бяха приготвили суха храна, която раздаваха безплатно.

Беше отправен апел към всички, които искат да гойдат след това пред 3-то РПУ, където все още продължава да бъдат затворени Владо и Стефан, активистите от „23 септември“. Анархистите се отправиха към районното. Митингът приключи към 13:30 ч. Нямахме провокации и инциденти. Няма и задържани. •

Свободна мисъл

СВОБОДНА МИСЪЛ

АБОНАМЕНТ 2006

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,

Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ започва от

15 октомври и завършва на 16 декември.

Можете да се абонирате във всички пощенски клонове в страната, а също и в офисите на Артефакт ООД, София, ул. Хубавка 8. На телефон 971 71 71 можете да се обадите, за да изпратим безплатно наш куриер, който да ви абонира.

КАТАЛОЖЕН НОМЕР 649

1 година: 6,00 лв

6 месеца: 3,00 лв

3 месеца: 1,50 лв

ВЕЧЕ 12 СТРАНИЦИ

Какво правим ние, анархистите?

„Когато хората се страхуват от правителството, има тирания. Когато правителството се страхува от хората, има свобода.“

Томас Пейн

Медиите обичат да представят анархистите погрешно, да ни превръщат в какви ли не първобитни типове – нихилисти-терористи, анти-технологични олигофрени, хулигани, които всяват хаос, вманиачени вандали – дотолкова, че поне в американските медии „анархист“ е обидна гума, с която се обозначава неразумният, „екстремистки“ мирозглед.

А вярно ли е това? Толкова ли сме ужасни наистина? За да разбереш за какво наистина се борят анархистите – тоест, да пренебрегнеш медиите манипулации – трябва да се погледнеш отвъд карикатурата и да видиш какво наистина правим ние, анархистите.

Ще откриеш, че анархистите много приличат на теб – хора, които работят всеки ден, почти винаги бедни (още не съм срещнал богат радикал). Разликата между анархистите и останалата част от обществото не е в нашето пълно отдаване на идеи като свобода, равенство, солидарност, децентрализация, защита на околната среда, пряка демокрация, коопериране, общност и федерализъм. Анархистите сме съвсем наясно, че мнозинството хора също ценят повечето от тези неща.

По-скоро това, което отличава анархистите от останалата част от обществото, е ударението, което поставяме върху преките действия за постигане на целите си. Ние смятаме, че преките действия са най-ефективното средство за социален протест, защото те дават силата в ръцете на обикновените хора, а не в ръцете на тези, които твърдят, че представляват интересите им.

Това е ключов компонент от анархисткия метод и е най-плашещото нещо за елита, който управлява нашето общество. За тях е удобно мнозинството от обществото да има пасивна, наблюдателска роля по отношение на това, което става. Те вярват силно,

че „мълчанието е равно на съгласие“ е основен принцип за управление и често брутално се разправят с тези, които не мълчат.

Най-големият кошмар за тези, които управляват американското общество – а техните кошмари са заразителни за по-малко „великите“ им събратя – е, че мнозинството американци могат да се надигнат и да започнат да се разправят с това, което непосредствено им вреди – независимо какво е то. Американските „лидери“ почитат демокрацията на теория, но на практика я отбягват. Просто казано, американското правителство се страхува от пряката демокрация, докато американските граждани ценят тази идея.

Преките действия в крайна сметка са пряка демокрация – пряк израз на народната воля при отсъствието на посредници, които имат свои собствени цели.

Да се върнем на въпроса – какво правят анархистите? По-уместният въпрос е кои неща са важни за вас? Най-вероятно някой анархист някъде работи по тези неща, докато аз пиша това. Това е простата красота на идеята: тя позволява на обикновените хора да се стремят към социална справедливост в своите собствени общества, без да разчитат на лидери или „представители“, които да решават какво да се прави и какво – не.

Но, за да дадем представа за някои области от пряк интерес за анархистите, по-году ще намерите някои от нещата, които анархистите правят в момента. Още няколко забележки: този списък изобщо не е изчерпателен, ако вие се занимавате с нещо, което го няма в списъка, кажете ни и ще го добавим. И второ, мнозина анархисти посвещават времето си на повече от един от тези въпроси.

ВОЙНА И МИР

Анархистите често се представят като войнствени хора, но обърнете внимание минава ли протестна демонстрация за мир без тях. За нас няма кауза на света, която да оправдава избиването на мирни хора.

АЛТЕРНАТИВНА ЕНЕРГИЯ

Анархистите са против статуквото в енергопроизводството в САЩ и света. Ние не ценим господството на изчерпаемите и невъзстановими изкопаеми горива и изключително рисковата ядрена енергетика, а чистите алтернативни енергийни източници, каквито са например слънчевата, вятърната и хидроелектрическата енергия. Друга причина, поради която ценим тези източници, е, че те предлагат децентрализирана енергия на хората – което е добре за обикновените хора, които днес са зависими от централизираната електрическа система.

ПРАВА НА ЖИВОТНИТЕ

Анархистите се противопоставят на жестокостта към животните, особено в аграрната промишленост, но и не само там (също и в кожарската например). Ние се противопоставяме на навлизането в последните останали девствени гори само заради капиталистическото разрастване. Ние насърчаваме стопанствата за органично земеделие, вместо месокомбинатите и другите заводи, типични за съвременния агробизнес.

Някои анархисти са вегетарианци или вегани, други още ядат месо, а трети например ядат само риба. Анархистите са наясно с факта, че ние делим тази планета с други животински видове – ние не управляваме този свят, а го обитаваме заедно с другите създания. Освен това сме наясно, че биологичното разнообразие е ключов компонент за нашето собствено оцеляване и че капиталистическото избиране на видовете ще се обърне срещу нас и в дългосрочен план ще бъде в наш ущърб.

МЕДИИ „НАПРАВИ СИ САМ“

Анархистите насърчават медиите тип „направи си сам“ в най-различните им форми, като начин да се отделим от корпоративните, капиталистическите медии. Това включва списания и брошури, както и независими масмедии (Direct Action Media Network и Indymedia са добри примери за това в световен мащаб, а този вестник – в местен). Всичко, което се съпротивлява срещу монопола на капиталистическите медии е стъпка в правилната посока.

ЗАЩИТА НА ЗЕМЯТА

Анархистите по принцип са про-екологично настроени и нашите преки действия са бич за корпорациите по целия свят. Ние насочваме вниманието към злоупотребата с околната среда от замърсители и производители и ги притискаме, за да сме сигурни, че злодеянията им не остават незабелязани. Това е трудна, но важна битка, защото корпорациите използват най-различни тактики, за да се борят с анархистите.

ПОЛИТИКА ЗА ПРЕХРАНАТА

Анархистите са наясно, че не недостигът на храна, а неравното ѝ разпределение води до световния глад. Разбираме, че докато капиталистически хранителни компании контролират разпределението, милиони хора ще гладуват. Освен това ние се противопоставяме на използването на биотехнологиите за създаването на „по-добри“ хранителни продукти. Това е за нас тежко престъпление от страна на корпорациите, с което те „придобиват“ интелектуална собственост“ върху храната, която ядем.

ВЪПРОСИ ПО ПОЛА И РАСАТА

Анархистите са наясно, че човешките същества са един вид и в крайна сметка всички са братя и сестри. Противопоставяме се на всички форми на дискриминация и активно насочваме вниманието към дискриминацията, когато я видим, и се стремим да се разправяме с нея пряко. Ние сме непримирими врагове на всички групи, обединени от някакъв вид омраза. Ние искаме солидарност, а не разделение.

ИНТЕРНЕТ

Анархистите ценят Интернет като най-голямата анархистична институция към днешна дата. Оценяваме свободния израз на идеи и липсата (засега) на централна власт. Искаме повече хора да имат достъп до Интернет, за да демократизираме тази медия още повече. Ценим Мрежата като реален конкурент на монопола на корпоративните медии.

МИКРОРАДИО

Анархистите подкрепят микрорадиостанциите като обществена, местна медия, която изпълнява много от функциите на традиционните радиостанции, без да бъде корпоративна. Местните медии трябва да се насърчават повече отвсякога пред лицето на все по-голямата конгломерация на корпоративните медии.

СЪСЕДСКИ ОРГАНИЗАЦИИ

Анархистите силно подкрепят местните организации – наясно сме, че анархизмът е единствено възможен в процъфтяващи общества и влагаме енергията си в създаването на децентрализирана мрежа от анархисти. Наясно сме, че няма универсална народна или международна платформа, която да може да се приложи към всички възможни ситуации, така че обърщаме внимание на своите собствени общества и на това как по-мощните въпроси засягат нашите общества.

ПОДКРЕПА ЗА УЧЕНИЦИТЕ И СТУДЕНТИТЕ

Анархистите са наясно, че студентите и учениците са сред

най-онеправданите хора в нашето общество, тъй като ги смятат или за неопитни, или за частна собственост, която не заслужава правата на възрастните. Опитваме се да помогнем на учениците и студентите да се организират, за да преследват своите собствени интереси и да настояват за правата си като човешки същества, както и да им помогнем да осъзнаят добре своите способности чрез преки действия.

ПРОБЛЕМИ НА ТРАНСПОРТА

Анархистите подкрепят обществените и алтернативния транспорт като начини за справяне с много проблеми, включително замърсяването и неконтролното разрастване на градовете. Ние подкрепяме премишлянето на градовете по нов, по-добре съобразен с хората начин, и се опитваме да насочваме вниманието към проблемите на транспорта.

ОРГАНИЗАЦИЯ НА РАБОТНОТО МЯСТО

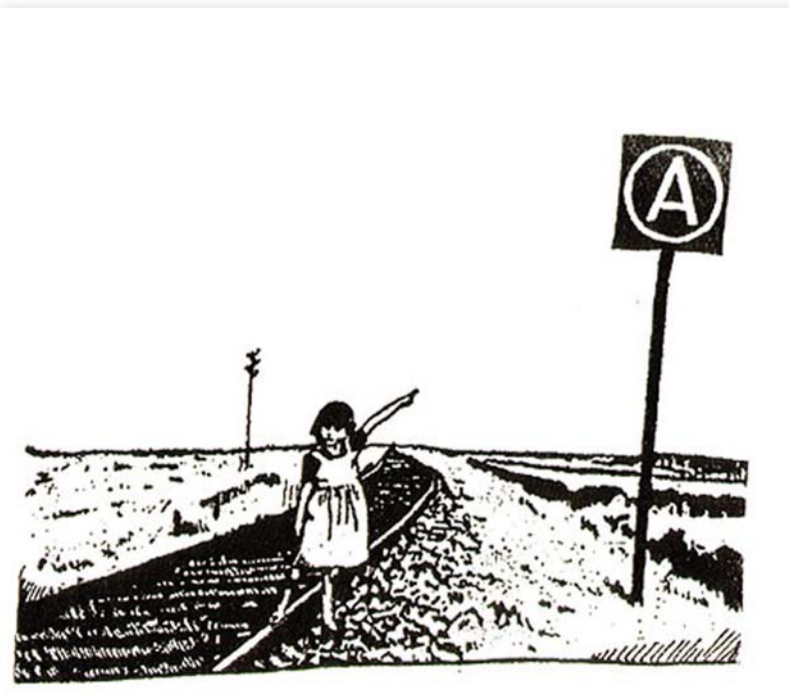
Анархистите силно подкрепят профсъюзите и са наясно, че корпорацията не е приятел на работника. Ние считаме обаче, че инициативата на прякото преговаряне не бива да се размива през йерархията на профсъюза. Насърчаваме уволняването на началниците. Ние сме наясно, че американското работно място е най-малко демократичната институция в американското общество и искаме радикално да променим това положение.

Това би трябвало да ви даде някаква представа какво всъщност целят анархистите. Много от тези проблеми се обсъждат от така наречените прогресивни или либерално мислещи хора, сигурно сте забелязали. Това, което отличава анархистите е, че докато другите просто защитават тези неща, анархистите пряко се стремят към тях. Просто казано, ние не се доверяваме на някого да защитава нещо вместо нас – ние го правим сами.

Пример за това можем да дадем с околната среда: докато либералният Сиера Клуб или Грийнпийс сядат с корпоративните замърсители и сключват тайни сделки с тях – често в ущърб на околната среда – „Earth First!“ активно се бори с корпорациите на полето и насочва нужното внимание към гадения проблем.

Надяваме се, че ще се присъедините към нас. Не забравяйте обаче, че ние не сме като другите политически организации – няма Партия на анархистите или нещо подобно. Ние сме обществено движение, представляваме много различни хора с различни възгледи и идеи. Няма обща доктрина, освен отгадеността на обществената справедливост и преките действия. Смятаме, че това е нашият източник на сила – сила чрез разнообразие. •

по преводни и наши материали

Полицейска държкава

» » продължение от страница 1

съм роден на 4 юли. Роден съм на 23 септември. И не искам никога да забравя нито болшевишкото безумие, нито кланетата на хунтата. Да си припомним „народ - затънен, унижен, по-нищ и от просяк, останал без мозък, без нерви, въстана“ и „Клаха народа, както и турчин не го е клал“. Да си припомним, че едното е писано от лъв поет модернист, а другото – от депутат радикалдемократ. Да си припомним, че има дни и поводи различните хора да се съберат срещу произвола на силните. Така е поне в „добрите“ градове по света.

„Ще ги разкатаем, да не са по-умни от нас!“

Така един от „битите“ полицаи се опита да насърчи другите лауреати на пэткова награда, след като съдията не уважи искането на техния прокурор да даде ход на делото. Адвокатът на едно от момчетата заяви, че се гордее, че не е част от държавна институция след станалото през последните дни.

Пребогатият български данъколонец плати още три часа безсмислено заседание в претърканата – съдията: „Я, колко много млади хора!“ – залчка на Софийски районен съд. Оказа се, че предписаното от съда на миналото заседание нещо лице, фигуриращо в официалния обнародван в Държавен вестник списък на такива, е неоткриваемо. Адвокатите безуспешно са го издирвали, но човекът явно е сменил телефони и адреси и нямало кой да извърши медицинската експертиза на Владо и Стефан, както е по закон. Защитниците Васил Василев и Иванка Вандова все пак изваждат всички медицински свидетелства от квалифицирани специалисти от „Пирогов“. „Като го намерим, той ще ги вземе предвид,“ уверява ни в коридора Василев. „Не е умишлено, това са неуредиците в българската съдебна система.“ Дватама адвокати поискаха от съдията да не дава ход на делото, докато неуредицата не бъде уредена и някой не се подпише под някакъв документ за здравословното състояние на момчетата.

Заседанието в четвъртък определено е от най-посещаващите. В коридора не можеш да се разминеш от 20-25 годишни младежи, дошли да подкрепят приятелите си. Въпреки това заседанието се провежда в стайче с размери на предварителен арест, в което има пет-шест стола и две маси. Стърчим вътре като тъпаци и се чудим и това ли са неуредици на българската съдебна система. На този фон нормалният стремеж на адвокатите елементарни неща да бъдат спазвани – като например да можеш да намериш човека, който съдията ти е наредил да намериш, където ти е казал, че се намира – изглежда все ненормално в целия лабиринт от абсурди. Всички имаме чувство, че цялото правосъдие е някакво щураво лутане из неуредици и когато всички капнат или им писне, съдията ги освобождава от мъките им с някаква присъда, която и без друго ще бъде обжалвана в Страсбург (между другото за последната година 100 такива жалби са заведени срещу България там). После всички ходят да си пият с гузна усмивка „Ми то кво ли ни е наред...“ Егати фарса.

Първоначалната теза на адвокатите е, че от самия арест до този момент цялото обвинение е фразкано с – най-меко казано – пропуски. Прокурорът все пак натиска да се даде ход на делото, независимо че Владо и Стефан не са освидетелствани както е по закон с аргумента „видно е, че са в състояние да присъстват“. Съдията – младомомче – се притесни, след като обвинителят каза, че на представените медицински документи не личи от коя институция е заверката. Василев моментално извади адвокатската си карта и високо обяви трите си имена, след което добави, че се гордее, че не е държавна институция след нещата, които е видял и чул през последните дни. Съдията тихичко поиска 10 минути почивка и припомни на прокурора, че адвокатската институция между другото заверява с подписа си копия и оригинали. Прокурорът нямаше възражения, но имаше идиотска червена

тога, сякаш купена на разпродажба на вехтории от разтурена през 50-те години секта на часовникари-саманисти.

Наградените „пробити“ полицаи са се изтупали като за сватба и се хилят строени в ролята си на свидетели. Полицайка беше с упомогаемелна бяла яка тип хермелин изкуствен и бяло палто. Цветът на невинността и чистотата. Егати фарса. Другият герой, познат на телезрителя като човека с „яката“ на вратата, беше ... с „яката“ на вратата. Никога не сменя реkvизита по средата на спектакъла. Освен Магона.

Следва много повече от 10 минути въртене на телефони от съдията, а ние използваме дупката да хвърчим да снимаме на ксерокс обвинителния акт, защото го нямаме. На връщане четем обвиненията и ни става още по-тъпо. Според обвинението двамата студенти по философия в СУ са свирели социопанти, чието залавяне е било лота бран с два патрула и един шофьор, по време на която са били заливани с всички обиди, които можеш да намериш в български интернет форум. Шаш. Питам Владо кое от всички неща е вярно, щото трябва да пиша статията, а не бачкам за в. Труд. „Няма абсолютно нищо вярно – сваля ме той от коня, без изобщо да се замисля. – Видяха ни и за две минути ни сложиха белезниците. После ни почнаха. Каква съпротива? Ние бяхме с белезници през цялото време. Можех най-много да се въртя, за да не ме удрят по главата.“ „Добре – питам все пак, – нали ви разпитвах там пет дни? Не им ли казахте какво е станало?“ „Ами аз си мислех, че разпит значи разпит – отвърща той. – Те просто те вадят от килията, когато си искат, и ти обясняват как ще те осъдят и какво ще ти направят. Никога не се интересува какво е станало. Плъс коронните номера от филмите – добро ченге, лошо ченге – жалка история. Някакъв дознател ли беше, следовател ли, взе да ми разправя какъв бил активист и как свалил някакво ченге на митинг на СДС навремето. Абе, мани... Ако можеш да вкараш един магнетофон въ-

тре и само да записваш каквото се говори там и го пуснеш, без нищо да монтираш, ще изправиш косите на публиката.“ И продължава да разправя разни ужасии. Не, твърдо не искам да влизам там дори за малко, но почвам да усещам как искам ония свине да излязат от там завинаги.

Съдията се връща и заседанието (застояние, по-скоро, всички стоят прави) продължава в преустроената лавка. С гласец като на римски папа заманаващ при шефа си (обаче пълна тишина) негова милост обяснява на червената тога, която е точно пред мен и ми лази по нерва (защо прокурорите са в червено? и без това вътре е адски набичено, по-добре да са в резеда), че здравословното състояние на обвиняемите не трябва да бъде достатъчно добро само за да се явят физически на делото, но и да се защитават активно. Прокурорът разбираемо е пропуснал проблема с това, че обвиняемите трябва да се защитават, защото дотук всеки път, когато почнат да се защитават, той изглежда като калф. Съдията продължава да развива мисълта си в рамките на цяла вечност, делото се отлага за 2.12, ние се изнасяме и търсим някой по-отворен на процесуални хави да ни обясни какво става. Питам един от адвокатите ако/като оправят неуредиците и нещото заприлича на процес, а не на геца в детски ясли, които си търсят чорапите след следобеден сън, какво ще искаме в края на краищата, примерно на 2 декември. „Ние знаем какво ще искаме – поглежда ме заговорнически той, – но нали знаеш, че не можем да го кажем тук.“ Леле, колко съм тъп. Вярно, че не може сега да кажем, обаче и аз се сбърках от правосъдие. Те ще си свършат работата и ще им го кажат тогава. Обаче не пречи ние да кажем какво искаме и сега.

Двама активисти разлепят плакати за разрешен протест. Докато лежат плакат на саксията срещу синагогата, при тях идват полицаи и започват да се заяждат защо лепели плакати. Момчетата отвърщат, че на другия ден има протест

и те съобщават на хората, които евентуално искат да се включат, къде и кога е той и за какво е. Това пише на плаката. Полицайте имат нещо против, слагат им гривните и почват да ги налагат. Пристига кола, още един патрул, пак ги налагат. Държат ги пет дни в ареста, през това време се ангажират всички сюртуци чак до министъра на вътрешните работи и председателя на народното събрание да скалпнат обвинение и да прегрешат нещата, като светкавично награждават полицайте за това гето са го направили. Да обаче Владо и Стефан са невинни. Невинни са. В нашата страна е така до доказване на противното с влязла в сила присъда. Така е, колкото и да не ви се ще, фашисти загни! Затова те трябва да станат виновни. По бързата процедура. За три дни. Обаче бързата кука слепи ги ражда. Бързата процедура се забави нещо и Владо и Стефан продължават да бъдат невинни и тяхната истина остава да важи. А тяхната истина е, че ченгетата бият невинни хора.

Междувременно министърът Петков направи пореден опит да се изяви като кукловод – „С всички средства, а силите са ми достатъчно, ще подкрепям полицайте. Който посяга на полицаи, посяга на държавността.“ Но ако полицаят е посенал на невъоръжен и невинен младеж, господин министър, твоята държавност се нарича полицейщина. А на полицейщината всеки свестен човек е длъжен не само да посяга, но и да изритва по-далеч от свестните хора. Събирайте се някъде и се налагайте един друг по тиквите, ако толкова ви харесва, но ни оставете на мира да си оправим света. Защото тоя свят е за нас, за вас е оня. А за това дали сте по-умни – сигурно. Щом при вас сега са и парите, и палките, и пищовите, явно сме направили голяма тъпота някъде през тия години. Може да не сме толкоз умни като подопечните ви, обаче, макар и късно, се усещаме. Нали за един бит давали десет небити. Ние имаме двама и ще си поискаме гвайсетте съвсем скоро. •

Александър Ванчев

12 ноември 2005, София, протест срещу чуждите военни бази

Бунтът в Париж

**L'INSECURITE
C'EST D'ETRE
GOUVERNES
PAR UN
POUVOIR
SANS CONTRÔLE
DEMOCRATIQUE**

На този парижки плакат пише:
„Несигурност е когато те управлява
власт без демократичен контрол“.

Властите във Франция, както и в Русия, както и във всяка друга европейска страна, се страхуват. И това е добре. Въстанието на онеправданото население вся страх у чиновниците. Всяка власт тогава и само тогава е склонна на отстъпки, когато се страхува. От друга страна и обществата в европейските страни се разделиха. По-лошото е, че този разкол протича в самото сърце на труда, в редиците на наемните работници и разделя експлоатираните. Медии-те наговориха много лъжи по-край събитията във Франция, но трябва да отбележим, че в ефир попадна и немалко ценна информация. Ще се постареем да коментираме тези събития от другата гледна точка, да се избавим от популярни митове, насаждани от Средствата за масова дезинформация.

Шест мита за движението
1. *Във Франции имаше изстъпления на араби.* Това е лъжа. В събитията участват представители на множество етноси: араби, бербери, хора от други страни на черна Африка, както и бели французи, жители на предградията.

2. *Въстанието е било подготвено от ислямисти.* Поредна лъжа. В действителност само малка част от населението на предградията редовно посещава джамиите и се старае да живее в съответствие с нормите на шарията. Дори самите водачи на ислямските общини в хода на бунтовете нееднократно призоваваха участниците към прекратяване на безредиците, към „съблюдаване на законността“ и т.н. Наред с това, съдейки по многочислените интервюта с участници в размириците, те не са издигали никакви ислямистки лозунги.

3. *Във Франция има бунт на имигранти.* Това е частична лъжа. Имигранти са участвали в бунтовете, но далеч повече сред тях са млади хора с френско гражданство – деца на имигранти от второ и трето поколение.

4. *Франция приема имигранти от чувство за вина пред бившите жители на колонии, а это сега получи удар от тях.* И това е лъжа. Франция отваря врати за имигранти през 60-те години, когато има интензивен ръст на икономиката и в страната има недостиг на работна ръка. Сега икономиката буксува и много от дошлите и техните деца се оказват без работа.

5. *Обитателите на предградията не искат да работят и прекрасно живеят от социални помощи.* Това е лъжа. Общата безработица във Франция днес достига 10%, което е един от най-високите показатели от 50-те години на миналия век насам. В някои предградия тя достига 50%. Част от имигрантите нямат собствени жилища и живеят в общи квартали, за които също се плаща скъпо. Високите показатели на безработицата в предградията са

свързани с няколко фактора. В условията на икономически спад родителите на днешните млади хора не разполагат със средства, за да осигурят на своите деца добро образование. От друга страна там съществува дискриминация. Ако трябва да избират между кореняци бели французи и цветнокожите обитатели от предградията, предприемачите обичайно предпочитат първите. И накрая, за нискоквалифициран труд е по-изгодно да се използват не френски граждани, дори и чернокожи, тъй като те притежават официално определени права, а безправни незаконни имигранти.

5. *Бунтът е просто възмутително хулиганство, насочено против системата от справедливи и хуманни закони на една правова държава.* Това е лъжа. Полицията систематично тероризира жителите на предградията, също като в други страни. Полицията-расисти систематично обискират младежи, малтретират ги, подлагат ги на всевъзможни унижения. Бунтът започна с това, че две млади момчета загинаха в трафопост, в който се скрили от полицията. Те са предпочели да рискуват живота си, отколкото да попаднат в ръцете на копоите. Впрочем всичко казано по-горе не означава, че движението, подобно на този бунт, са застраховани от израждане в ислямистки или от преобразуване в нещо качествено ново – в социално-революционно самоуправляемо, високо организирано движение на трудещите се и безработните. Всеки стихийен бунт има една особеност. В случай, че протестните действия не бъдат прахосани и забравени, хората ще започнат да мислят за причините, пораждащи тяхното угнетено положение

Глобализация и миграция

Въстанието е свършено оправдано от морална гледна точка. Това е избухване на онеправданите, които просто искат работа, подобряване условията на живот, прекратяване на полицейския произвол. Но този бунт е хаотичен, често насочен към предмети, които нямат никакво отношение към чиновниците и бизнесмените (автомобилите на жителите на същите тези предградия, училища). И най-главното, бунтът обединява главно цветнокожите младежи от гетата тогава, когато останалите трудещи се и безработни във Франция остават встрани от него. Съвременният свят силно се отличава от този дондеси само няколко десетилетия. Мощни транснационални корпорации контролират всички основни ресурси и производства, финанси и високи технологии. Те не са свързани с конкретен регион и са в състояние да прехвърлят милиарди долари от единия край на Земята до другия за броени минути. А условията на труд и експлоатацията на работната сила в отделните региони рязко се отличават едни от други.

Международният капитал диктува условията. Той или ще получи възможност да експлоатира трудещите се в Русия, Европа и САЩ на същите условия, както го прави в Югоизточна Азия, или просто ще се насочи към други страни. Освен това, за да поддържа нестабилността на пазара на труда, капиталът реално приветства пристигането в относително обезпечени страни, или даже в такива като България, на милиони имигранти от най-изостаналите региони. Този процес е невъзможно да бъде прекратен, още повече, че в европейските страни, както и в България, има

ниска раждаемост и застаряване на населението, а на капиталата са нужни млади и здрави хора. Нито едно правителство не може да се противопостави, а и не е заинтересувано да го прави (комисионни + дялово участие на чиновници в различни бизнес-проекти).

Докато хората не се разбунтуват, няма да има изход. Хората ще продължават да виждат един в друг причините за своите нещастия. Така самите ние помагаме на капиталистите да затвърждават своето господство над работниците. Само обединение на всички трудещи се в единно движение, насочено към промяна на условията на живот и труд, е способно да подобри положението. Само от подобно многонационално движение е възможно да се роди нова, жизнеспособна култура, основана на братство, взаимопомощ, самоуправление и социално равенство. Всички проекти, основани на изолация, идеология за национална чистота, национално самоопределение и национална независимост, държавен патриотизъм и шовинизъм са отрова за работещите хора по света. Национал-патриотизмът е изгоден само за господарите на живота, държавните и бизнес елити. Всички останали, които тръгнат по този път, неизменно и неизбежно губят.

На транснационалния капитал може да се противопостави само един наднационален проект. И за това са нужни не шутове-реформатори, а бойни обединения на работниците от всички народи и раси. Единствено те, чрез местни събрания и подконтролни на тях органи за координиране ще успеят да вземат под свое управление жилищните комплекси, производството и самия живот. •

М. Магид (със съкращения)

CNT за събитията във Франция

Който сее нищета, ще жъне ярост

Нашите приятели, работниците-анархисти от CNT поддържат акциите на младежите от предградията. В Париж те пуснаха специална листовка-обръщение към участниците в протестите. В Тулуза това е основна цел на нашите приятели – създаване на анархистки инфраструктури в емигрантските квартали. Възможно е те и практически да участват в движението. Освен тях, повечето така наречени леви движения не ги поддържат.

Листовката на CNT

Животът в големият град е ежедневно насилие:

- насилие – това е, когато си принуден да видиш как те отхвърлят за работа, когато имаш всички необходими документи, но нямаш правилните черти на лицето;
- когато си принуден да работиш временна работа, робски труд за милостиня;
- когато си принудително обречен на неуспех, дори кога-

Париж: извънредни мерки или ежедневия? снимка: АФП

то учиш и се бориш;

- насилие е да бъдеш затворен в килия, липса на нормални жилища;
- когато жените са докарани до положение на порно-роби-

ни или майки-затворници;

- когато лицемерното общество ти предоставя да избираш между тоталното подчинение и шизофренията.

Не „младите“ извършват на-

силие, а обществото. Медии-те, политически и обществени дейци говорят, че тези младежи трябвало да се ориентират. Към какво? Към закона на парите, закона на конкуренция-

та (и отпадане от играта).

Тези млади хора са наши сестри, наши деца, наши братя. Те са в Париж и да бунтуват и да отхвърлят безропотното търпение. Може да се спори за техните методи, но не бива да се забравя и за полицейските манипулации и провокации.

Когато друго не остава, остава само бунтът. Той е достойнството на тези, които отхвърлят покорността!

Но за да не остане бунтът без бъдеще, да не бъде повален с един удар, е необходимо да го организираме и структурираме. Той трябва да стане съпротива, тъй като врагът днес е силен и могъщ, а после да съзрее и да прерастне в Революция. Само радикална промяна на обществото може окончателно да победи несправедливостта, която поражда всички съвременни проблеми. •

**Syndicat Interco Paris Nord
CNT AIT
contact@cnt-ait.info**

Бюджетът: четиво за будали

Ако не сте си пусkali скоро страхотната песен на Dire Straits „Money for nothing“ или никога не сте обръщали внимание на текста, то изчакайте още месец. Повод ще имате съвсем скоро. От 1-ви януари всички ще се превърнем в герои на Данте. Идва данъчен аг и ценови шок. Държавата пак посегна към мизерните ни доходи. Мерките били неотложни, но за сметка на това неизбежни. Европа ни притискала за тях, иначе нашите водачи те не искали и т.н.

Мнозина от нас обаче помнят и обичат да се ровят в близкото не-минало.

Постиженията на кабинета Вигенов:

- годишна инфлация през 1996 г.: 311%
- свиване на валутния резерв до критичните 417 милиона щатски долара
- обезценка на лева до 3000%
- 18 банки са поставени под надзора на БНБ. В средата на 1996 г. БНБ затваря шест банки, малко по-късно още девет
- реален ръст минус 11%

Планираните постижения на кабинета Станишев:

- увеличаване на цените на парното с 25-40%
- увеличаване на цените на електроенергията за промишлени нужди
- прогнозирано нарастване на инфлацията до края на годината с 3%
- увеличаване на цените на горивата

- липса на средства за 13-та заплата и пенсия
- увеличаване на данъчните оценки с 30-100%
- увеличаване на акцизите на горивата
- увеличаване на акцизите на алкохола и цигарите
- планирано 10% съкращаване на администрацията

Наред с тези планирани постижения на кабинета Станишев, бе представен и бюджетът за 2006 г. Осем години след фиаското на БКП, те отново ни представят пиеса, която сме гледали. Макар медиите да се опитаха да изстискат някаква драма по темата „Трупата на Пламен Орешарски разби илюзиите на гласувалите за БСП“, това си остана четиво за наивници и злорадстващи седесбари, които си представят как разочаровани болшевики скубят коси в мазето на Позитано 20, че не им били залегнали илюзиите в бюджета. Да, бе, да. Ние обаче знаем, че гласувалите за БСП ще се простят с илюзиите си, когато близките им се простят с тях за последно.

А чиновниците са си свършили работата, тоест попълнили са колонките с цифри и са се опитали да ни убедят в правотата си. Другари, бюджетът обаче е Математика все пак и цифрите говорят сами:

- Разходите в Бюджет '2006 са 18 258,0 млн. лв.
- За социално осигуряване, подпомагане и грижи –13,5% от БВП
- За образование – 4,2 % от БВП
- За здравеопазване – 4,4% от БВП
- За отбрана и сигурност – 5,1% от БВП

За благоустройство и опазване на околната среда – 2,2% от БВП

Средногодишната инфлация е 5,8 на сто.

В проекта за бюджет за 2006 г. се предвижда икономически ръст в страната 5,5% за годината.

Около 82,5% от приходите за 2006 г. ще са от данъчен характер. Над 56% от данъчните приходи ще са от косвени данъци (ДДС, акцизи, мита, такси). Предвидено е още 10% съкращение на администрацията от 1 април 2006 година. По предварителни сметки това ще засегне около 15 000 души.

Заплатите на оцелелите след чистката ще се индексират с 6 на сто от 1 юли, пише още в проекта. Това означава ръст от около 3.3%, тъй като по-високите заплати ще се взимат само шест месеца, а не дванадесет. Като цяло обаче парите за издръжка на администрацията годината се увеличават с 25 процента. През 2006 г. всички държавни служби ще похарчат общо 1,54 млрд. лева. За Националната служба за охрана за годината са предвидени 19,48 млн. лв., а за Националната разузнавателна служба – с 2,7 млн. лв. по-малко.

С 5% ще бъдат увеличени пенсиите от 1 януари 2006г. Максималният размер на пенсията нараства от 420 на 455 лв.

Като цяло, предвидените данъчни промени нито ще стимулират икономиката, нито ще повишат жизненото равнище на хората. Отново не се предвиждат данъчни облекчения за разходите на работодателя за квалификация, обучение

и развитие на персонала и извършените разходи за подобряване условията на труд. За поредна година не се възприема предложението на работодатели и синдикати за осъществяване от данък върху дохода и осигурителни вноски на ваучерите за работническо хранене. Фактите са, че 40% от домакинствата и 30% от фирмите работят в сивия сектор на икономиката, и че например за 2004 г. от 7472 обществени поръчки, само при 12 е имало определяне на изпълнителя чрез публичен търг. На фона на това бюджетът прилича на касичка без дъно. Става ясно, че данъчната тежест се преразпределя от преки към косвени данъци, държавни и местни такси. Данъците винаги се поемат от потребителите и както добре знаем са неизбежни като смъртта. Косвените данъци обаче са облагане на бедния за сметка на богатия.

За пореден път констатираме, че:

- Минималната заплата с номинален ръст от 6,67 % (от 150 лв. на 160 лв.) покрива само инфлацията и отново не се аргументира с обективни дадености и очаквания, или поне с границата на бедност (142 лв. по ЕВРОСТАТ);
- Непроменените минимално обезщетения при безработица, гарантиран минимален доход и подход за определяне на социалната и минималната пенсия поставя под съмнение афиширания от Правителството приоритет за борба с бедността и социалната изолация. Това разбира се е за будалите, които смятат, че

Станишевката богра смяна изобщо има приоритет за борба с бедността или изобщо знае какво е това бедност. Трънки.

Финансиране на здравеопазването:

Правителството внася в НС проекта на държавния бюджет за 2006 г., в който за здравеопазване са предвидени 1 996,4 млн.лв. или 4,38% от БВП.

КНСБ, МЗ и независимите експерти оценяват тази сума като недостатъчна. Аргументите:

- По план за 2005 г. са заделени 4.3 % от планирания БВП или 1 778.9 млн.лв. Тези средства обаче се оказали недостатъчни. Това наложи актуализация на бюджета на НЗОК с 88 млн. лв.
- Парите за образование в размер на 1 899.6 млн.лв. (4,2% от БВП) и независимо, че се увеличават в абсолютен размер с 38,2 млн. лв. спрямо разходите за образование през 2005 г., като дял от БВП намаляват с 0,3%.

Станишев явно смята, че ще може да напълни червената касичка с финансови безумия а-ла Вигенов, а после ще баламоса някак Евросъюза да му напълни гупката (в бюджета). Това обаче няма да стане и след като гупката зейне огромна и в семейните бюджети на хората, най-вероятно ще се изчерпа търпението и на най-смирнените и отчаяните. Какво ще последва? Боя се да прогнозирам, но когато хората спрат да се страхуват, ще бъде много трудно да пратиш полиция там, където ще бъдем ние, а това е навсякъде.

LGB

Представителната демокрация е просто лъжа

Според тази гениална идея от името на огромен брой хора излиза един избран от тях представител в органите на властта. Колкото по-важен е даден орган, толкова по-малко „представители“ участват в него, толкова повече хора те „представяват“. Но на практика как те защитават интересите на тези хора? Риторичен въпрос. За този, който се стреми към властта, желанията на другите хора са само предлог. „Народните“ избраници защитават интересите на онези, които им плащат, а това са интересите на клановите, мафията, олигарсите, с една дума – своите собствени интереси.

Какво е тогава властта, освен възможност за направляване на пари и хора? Преди всичко – властта – това е огромна измама. Никою не получава желаната власт, тя никога не е достатъчна. Властимащите отдавна биха се изпокарали и избили, ако на тях не тежеше обща заплахата. Тази заплахата те наричат народ. Затова, ако сме възмутени от несправедливостта, корупцията, експлоатацията и т.н., няма смисъл да се борим против отделни лица и партии. Заменяйки малките

части на машината, ние просто я правим по-ефективна. „Добрят“ чиновник, за разлика от крадеца и убиеца, има удобно алиби за същите действия. Ние всички сме възпитани и живеем в общество, направлявано от стремеж към власт. Играейки отрано отредените ни роли, ние не сме способни да променим хода на спектакъла и най-вече да започнем да живеем своя си живот. Можем да изменим собствената си съдба по един единствен начин – като престанем да се подчиняваме!

Властта има пари – това е най-грубият и откровен вид власт. Властта има знание – защото образованието дава възможност за достъп до властта. Властта води до разложение и всеки имащ власт е „обсебен“ и е вреден както за себе си, така и за обществото. Какъвто и нищожен къс власт да сме взели (началник склад, контролор в автобуса, патрулен полицай), винаги тази власт се оправдава с идеите за представителство – полицаят безнаказано прилага власт именно защото съществува илюзията, че самото общество му е дало това

право. Държавата отнема от хората техните пари във вид на данъци (плащане за услуги на монополисти, такса за преминаване – все налози за бедните). Държавата си присвоява правото да съди, убива хората и да ги праща в затвори. Всичко това се оправдава с „интересите на обществото“, което представлява властта. Удобна теза, освен ако не отчетем, че тези „интереси“ се формулират от самата държава (даже се отъждествяват със нейните, „държавни интереси“). Тогава е равносилно крадецът да каже на своята жертва: „Твоео не е твое, а мое и ти трябва да ми го дадеш или аз ще те убия.“ Ако жертвата е достатъчно наивна, за да счита подобно явление за логично, то безропотно ще предаде всичко, утешавайки се с мисълта, че може би така е по-добре и грабителят ще се разпорежда по добре със заграбеното. Насролята на „наивни жертви“ обаче не ни устройва. Затова ще се съпротивяваме, вместо да търсим покровители сред шайката престъпници! •

Бой по буржоазията
„Винтовка“, №2

Духът на горяните е жив

Горянството в България в началото на 50-те години на 20-ти век бе първата антиболшевишка въоръжена съпротива, както в нашата страна, така и в източноевропейските тоталитарни държави.

Горянството започва като единични случаи на съпротива на спасили се в нелегалност хора, преследвани от властта. Те създават групи от 5-10 души, които по-късно прерастват в чети и отряди. Първа такава чета, прераснала в бригада „Д-р Г. М. Димитров“, е образувана в Кюстендилско още през 1945 г. Следват Светиврачка чета от 1947 г. в района на Сандански и чети в Асеновградско, Смолянско, Пловдивско. В Сливенско и Казанлъшко действат двете най-големи чети. В Сливенския Балкан четата наброява през 1951 г. 106 души. Неин командир е Георги Маринов Тарпанов. При разгромяването ѝ са убити 40 бойци.

За да не бъде забравено делото на горяните, има заслуга един от ветераните на това движение Костадин Събеѝ – художник от град Чирпан. Преживял цяло десетилетие ужасите на бошевишките затвори и лагери, той се заема да нарисува портретите на загиналите в тази антиболшевишка борба. Събира снимки и данни за 60 души и създава техни графични портрети. И започва шесттието на една изложба в Южна България: Сливен, Чирпан, Карлово, Стара Загора. На 09.11.2005 г. тя бе открита в художествената галерия на историческия музей в град Казанлък. Организатори са Художествената галерия и Клубът на репресираните в град Казанлък. При откриването на изложбата присъстваха повече от 60 граждани. Слова на признателност бяха изказани от репресираните ветерани. С възмущение разказа за създаването на тази галерия от образи и художникът Костадин Събеѝ.

Между портретите бяха ликовете на големия анархист и борец против фашизма и болшеvizма Христо Несторов (Ицата) от с. Габарево, общ. Павел Баня и анархистите Милчо Иванов (Казака) от Павел Баня и Христо Генов Чолаков от с. Домлян, Карловско. Това културно събитие ще помогне да бъде възроден духът на падналите борци за народна свобода.

Атанас Христов, Казанлък

Има ли пролетарска култура?

Моите познати се притесняват от думите „класа“, „пролетариат“, „буржоазия“. Те някак си им се струват неудобни. Звучат грубо. Като ги споменеш някъде и веднага настръхват: „Ти да не си комунист?“ Изглежда те нищо не изразяват. Веднъж произнесени и веднага ви причислят като „комунист“ или просто „ненормален“. Не е важно, че большевишката партия БКП никога не е имала нещо общо с комунизъм, а след 10.11.1989 г. изведнъж партийните членове изчезнаха. Заедно с много от нашите пари. Главното е – да заклеим миналото.

Да си загадем въпроса – има ли днес класи?

Има ли днес буржоазия? Да, има. Това са тези, които в неделя ходят в МакДоналдс. Това са тези, които в отпуската ходят в Турция или Италия. Това са тези, които четат „интелигентни“ криминални романи. Тези, които мечтаят за по-ново „Ауди“. Тези, които гледат FTV, интересуват се от списания като „Егоист“ и, да речем „Мениджър“. Казано накратко, ако вземем най-многоочислената прослойка на тази класа – това е работник в търговска фирма с висше образование. Преди всичко той завива на работника в банка или компания, която продава монополно нещо. Неговата мечта – да се добере по-близо до финанси, нефт или газ. Буржоазията не е еднородна. Най-горният слой – тези, които карат нов джип и ходят с телохранители. В работата те са генерални директори или техни заместници. Често пътуват зад граница. Не почиват „като всички“. Присмива се на политиците, знае кой чии пари заработва, кой зад кого стои и какво на кого принадлежи в действителност.

телност. До Перестройката не са били последни лица в БКП или ДКМС.

Низшият слой са тези, които в средата на 1990-те преживяваха някакси. През зимата на 1996-1997 г. е искал да бъде на барикадите (или е бил там), за да „защитава демокрацията“. Този, който в офиса заема средна или по-ниска длъжност. Този, който преди е бил лекар или учител. Този, чиито последни достижения се явяват покупката на компютър и редовно пазаруване в БИЛА. Те завиват на тези, които са по-висши. Тази част от буржоазията са всъщност наемни работници, които би трябвало да стоят близко до пролетариата, но не стоят. Не всеки наеман работник е пролетарий.

Кой е пролетарий? След Перестройката това станаха социални групи, имащи преди добри доходи: лекари, учители, преподаватели във ВУЗ (особенно в провинцията), военни, селяни. Този слой също е много разнообразен. В него има както интелектуалци, така и съвсем затъпели личности, гледащи до припадък сериали или различни шоу програми, в които хората си изкарват проблемите върху други подобни или се избиват за „супер-награда“, отговаряйки на въпроси от типа: „Колко пъти е бил женен Александър Македонски?“ или „Любимото ястие на богомилите?“

В повечето случаи това са тези, които се занимават с крайно изтощителен морално или физически труд, и получават малка заплата. Хората от тази прослойка често са в затвора, децата често са в криминални банди. Тяхното домашно меню не се отличава с особено разнообразие, а отпуските си прекарват на село. Веднъж на няколко години ходят в Приморско. Низшият

слой на пролетариата граничи с декласирания слой. Мъжете често се пропиват. Поради тази причина жените им ги ненавиждат. Децата рядко получават висше образование. Като правило напускат училище. Представата им за отгъх е тясно свързана с алкохол и дрога. Горният слой на пролетариата – бедните представители от интелигенцията. Това е опасният за държавата слой. Вечно недоволните. Това са тези, които продажниците профсъюзи водят на своите демонстрации. Лидерите на крайнодесни или крайнолеви политически движения произлизат от този слой. Те – служителите в държавни учреждения, които нямат досег до големите пари. Те – работниците на умствения труд, които работят много малко. Някои се опитват да намерят изход: предел на мечтите им – работа в търговска фирма. Понякога сред тях попадат хора, говорещи с неприязън за комерсиализацията. Преди всичко те започват да погребват основите на пролетарската култура. Съвременното общество представя своята буржоазна култура като общочовешка, затова се създава впечатлението, че няма нито пролетариат, нито буржоазия, а има просто хора. Буржоазията и нейната пропаганда всячески се стараят да избягват употребата на думи като „капитализъм“, „пролетариат“, „буржоа“, „класа“, давайки си вид, че това са просто идеологически термини, просто, анахронизми, част от лявата риторика. Понякога, както отбелязва френският философ Ролан Барт, те споменават за пролетариата, когато него изведнъж го излъжат комунистите. Вместо това буржоазията говори за електорат, народ, граждани или просто хо-

рата. За съвременния левичар, напротив, тези думи трябва да влязат в активния речник. Не е нужно да се употребяват безмислено. Нужно е да възтановим в съвременното общество корените на класовата пролетарска култура. Това не е тъй просто, тъй като практически се намирате в буржоазно общество.

Пролетарската култура е създадена от позицията на информираната, мислеща личност, която се отнася с презрение към философията „купувай-продавай“, присмива се над мечтата за „Ауди“ и най-главното – усеща своята общност със своя социален пролетарски слой, усеща безсмислеността на един живота по принципа „умей да се нагаждаш“ – това е началото на пролетарската култура. Такава личност се надсмива не поради някакви общи и абстрактни ценности, а като изхожда от това, че мечтата за „Ауди“ е просто свойствена на буржоазното световъзприятие, а то с малки изключения води до деградация. Деградация в смисъл на спиране на развитието – лично и обществено – и неминуемо хлъзгане към влошаване на живота или дори катастрофа като война или тежко екологично бедствие.

Засега в България пролетариатът не възприема себе като единна социална общност. Лозунгът „Пролетарии от всички страни, съединявайте се!“, възникнал през 19 век, има бесспорно огромен смисъл именно в самоосъзнаването на пролетариата като отделна прослойка. Ние смятаме, че „пролетариатът“ – това не е някакъв идеологически „балон“, измислен и взет на въоръжение от идеолозите на работническото движение от 19 век. Това е реална обществена прослойка, на която все още

предстои сплотяване. Всичко, което е създадено в културата с антихомофобски, антисексистски, антиелитарни, антиавторитарни, антикапиталистически, антинационалистически, антиематистски позиции – това са и наченките на класова пролетарска култура. Абстрактният хуманизъм е безполезен пред лицето на толкова много и толкова реални заплахы за самия живот на отделния човек, на огромни групи от хора и често на цялата планета. Когато човек помага на улицата на друг човек, стъпил крак, независимо от социалното им положение – това е проява на биологическия принцип на взаимопомощ. Но когато същият този човек закара другия в болница, а там отказват даже първа помощ, защото пострадалият няма застраховка или не е осигурен – това е проявление на буржоазните капиталистически отношения, които господстват в обществото, във всяка една сфера, просто те са скрити и завоалирани. Пролетарската култура – това е способ да мислим за себе си като част от отделни социални общности (независими от националност, пол и местоживее), които се раждат и умират в едни и същи сложни социални условия, общности, които носят на своите плещи паразитиращите групички на управляващите и капиталистическите собственици. Когато това осъзнаване стане масово – до революцията остава съвсем малко! Затова няма защо да се стесняваме от думи като: класа, пролетариат, буржоазия, капитализъм. Говорете с хората, пишете листовки и позии, рисувайте графити. Атакувайте властта! Нека тези думи звънят в главите на управляващите! •

Иван Иванов/LGB

Осем начина да бъдеш активен

1 Обърни внимание къде и как харчиш парите си. Парите ти подкрепят ли компании, на които изобщо не им пука за теб? Дали тези компании разрушават околната среда, убиват животни и се отнасят с приятелите ти, които работят за тях, като боклуци? Опитват ли се да ти пробутат стока, от която можеш да заболееш от рак? Дали техните реклами са предназначени да те манипулират, да те карат да се чувстваш несигурен или просто представят стоката за нещо повече, отколкото е в действителност? Не давай парите си на такива боклуци! Купуваш ли много неща, от които нямаш нужда? Харчиш ли много пари, когато желаеш да се разтоварваш? Има хиляди неща, които ти и твоите приятели може да правите, за да се забавлявате, без да давате и пукната стотинка, вместо да пиете по барове. Опитах ли, може да откриеш, че можеш да се наслаждаваш на живота, без дори да плащаш за това.

2 Щом вече харчиш по-малко, може да работиш по-малко! Това ти позволява да имаш повече време за други неща. Ще

имаш възможност да правиш неща, за които преди си нямал време: може да пътуваш, да прекарваш повече време с любимите си хора. Когато времето е слънчево и приятно, ще можеш да излезеш навън и да му се порадваш.

3 Ще имаш време и за други неща, с които ще върнеш живота си в свои ръце. Като начало започни да четеш. Без значение какво, важно е да се замислиш за нещата около теб и да ти дойдат нови идеи. Чети романи за борбите, които хората са водили срещу своите общества като например „1984“ на Д. Оруел, „Параграф 22“ на Д. Хелър; чети произведенията на Х. Ботев. Чети за испанската революция, когато градове и села са се управлявали от хората, които са живеели в тях, а не от правителството, чети за борбата на работническите съюзи в САЩ, за френската комуна. Чети философия, чети екологични статии и списания, чети вегански готварски книги и ъндърграунд списания и комикси, и изобщо всичко ценно, което ти попадне в ръцете.

4 Четенето не е единственият начин да избистриш ми-

слите и идеите си. Разговаряй с хората, спори с тях, когато не си съгласен, така ще опознаеш по-добре своите убеждения. Пиши на хората, които правят любимите ти списания, дискутирай и обсъждай неща с тях, потърси от тях насоки, чрез които ще откриеш повече за своите интереси. Пробвай да пишеш за своите собствени идеи, споделяй ги с хората, докато се почувстваш сигурен и уверен. Пътувай до различни места, опитай се да научиш нещо за други култури и общества, за да имаш повече от една гледна точка в живота и да можеш да си представиш как изглежда светът през очите на другите.

5 Вече знаеш какво желаеш и може да пробваш да го постигнеш. Търси други хора и групи с подобни цели, прецени как би могъл да им помогнеш или да участваш в това, което правят. Може би ще разпечаташ листовки и ще ги раздаваш на концерти, може би ще организиращ благотворителен спектакъл за организацията, която желаеш да подкрепиш. Може би има публични протести и демонстрации за неща, в които би желал да участваш. Опитай

се да намериш начин, за да направиш нещата по-предизвикателни и забавни, а не просто група хора държачи табели с надписи.

6 Можеш да започнеш свои собствени проекти. Ако няма Food Not Bombs в твоя град, би могъл да организиращ такава група. Събери група хора и търсете местни пазари, ресторанти, производители и други, които ще ви дадат своите излишъци от хранителни стоки. Ако нещо не е наред с твоята гимназия, университет или работно място, организирай стачка, за да принудиш „властите“ да направят нещо по въпроса и да покажеш на всеки, че тези „власти“ имат толкова власт, колкото ние им дадем. Създай връзки с други хора, които също се интересуват от промяната на света около себе си и си помогнете взаимно в постигането на вашите цели.

7 Не спирай да си задаваш въпроси. Опитай да помислиш как половите разграничения насилват и ограничават начина, по който действаш, как взаимоотношенията ти с други хора възпроизвеждат същия йерархичен ред, срещу който се бо-

риш в обществото. Няма нищо да променим, ако не създадем нови начини на живот и взаимовъздействие, нови ценности, изразяващи начина, по който се отнасяме един към друг. Покажи на приятелите ти колко те е грижа за тях. Опитай да правиш неща, които никога не си предполагал, че трябва или че можеш да направиш: танцувай, пей, приеми нещата, които преди са те карали да се срамуваш.

8 Сега погледни напред към бъдещето и внимавай. Как би могъл да израздиш живота си така, че винаги да си свободен и да правиш това, което желаеш? Говори с по-възрастни хора, които не са се предали и не са се върнали към сивото ежедневие (хранене-работа-спане-гледане на телевизия). Идеализмът, приключенията, съпротивата не са само за младите. Историята е пълна с хора, които не са се примирили и са изживели живота си пълноценно. Писатели, художници, артисти, герои и героини, но също и най-обикновени хора. Не бъди боязлив – няма нищо по-вълнуващо от поемането на активна роля в света около теб и нищо не си струва повече! •

Животът без господари

Ако си обичал да ходиш на училище, ще обичаш и да ходиш на работа. Мъчителната и безмислена злоупотреба с властта, чрез която учители и директори са се разпореждали и са властвали над теб, както и заплахите и подигравките на съучениците ти, не приключват със завършване на училището. Всички тези неща присъстват в света на възрастните. Ако си мислел, че преди ти е липсвала свобода, почакай да видиш как ще бъде, когато трябва да отговаряш пред началници, работодатели, бирници, хазяи, общината, съда, полицията. Когато приключиш с училището, може да се отскубваш от властта на някои авторитети, но тогава попадеш под контрола на други, още по-деспотични власти. Харесва ли ти да те контролират други хора, които изобщо не се интересуват и не разбират твоите желания и нужди? Получаваш ли нещо като се подчиняваш на инструкциите на работодатели, на законите на държавни ръководители, на хората, имащи власт над теб, която власт не им е дадена доброволно? И как така са получили цялата тази власт? Отговорът е – чрез йерархия. Йерархията е ценностна система, в която твоята стойност се измерва чрез броя на хората и нещата, които контролираш, и чрез това, колко добре се подчиняваш на тези над теб. Ти се страхуваш да не се подчиниш на тези над теб, защото срещу теб те могат да стоварят всички намиращи се под техен контрол. Също така се страхуваш да се откажеш от правото на власт над тези под теб, защото те биха могли да се изкачат по стълбичката на йерархията и да се озоват над теб. В нашата йерархична система ние сме толкова заети в опитите си да се предпазим един от друг, че никога не сме имали шанса да спрем и да се замислим дали наистина това е най-добрият начин, по който обществото ни може да се организира. Ако можехме да се замислим за това, най-вероятно бихме се съгласили, че това не е така; за всички е ясно, че щастието е в това да контролираш своя живот, а не живота на другите. Докато участваме в надпреварата за контрола над другите, ние ще бъдем жертви на контрола върху нас самите. Нашата йерархична система още от детство ни учи да приемаме властта на всяка авторитетна фигура, без значение дали това е в наш интерес или не. Ние се учим да скланяме глава инстинктивно, когато някой заяви, че е по-важен от нас. Йерархичните ценности са отговорни за расизма („белите са по-добри от черните“), сексизма („мъжете са по-добри от жените“), класовото неравенство („богатите са по-добри от бедните“) и хиляди други предрасъдци, дълбоко вкоренени в нашето общество. Йерархията изправя работодателя срещу служителя, началника срещу работника, учителя срещу ученика, кара хората да се борят един срещу друг, а не да си помагат взаим-

но, кара ги да живеят в завист и страх един от друг, а не да използват съвместно уменията, идеите и способностите си, за да се облагодетелстват взаимно. Йерархия е, когато си на работа и шефът ти те обижда или се възползва сексуално, а ти не можеш да направиш нищо. Йерархия е, когато полицията злоупотреби с властта си над теб. Властта прави хората жестоки и безсъръдни, а подчинението ги прави страхливи и глупави. Йерархичните ценности са отговорни за унищожаването на нашата естествена околна среда и за експлоатацията на животните: воден от капиталистическия Запад, нашият вид търси контрол над всичко, до което може да се докопа, на всяка цена. Йерархичните ценности са онези, които ни изпращат на война, да се бием за власт, да измисляме все по-мощни и мощни оръжия, докато целият свят започне да се люлее на ръба на ядреното унищожение. Но какво бихме могли да направим с йерархията? Не е ли това начинът, по който светът винаги е живял? Има ли други начини, по които хората могат да си взаимодействат? Други ценности, с които може да живеем?

Йерархия... и Анархия

Спрете да мислите за анархизма като за друг „световен ред“ и друга социална система. В този свят, изпълнен с власт и господство, е невъзможно да си представим да живеем без каквото и да е власти, закони или правителства. Нищо чудно, че анархизмът не се взема на сериозно: никой не може да си представи как би изглеждал, как би могъл да се постигне.

Вместо това мислете за анархизма просто като личен подход към живота. Това не е трудно да си го представим. Как би изглеждал анархизмът, представен по този начин? Той ще бъде решението да мислиш самостоятелно, а не да се носиш сяпано по течението. Той ще бъде отричането на йерархията, отказът да приемеш „определена от бога“ власт, на която и да е нация, закон или друга сила. Той ще бъде отказът да приемеш, че някой притежава по-висок ранг и положение спрямо другите. Но най-вече анархизмът ще бъде отказът да оставиш отговорността за самия себе си в ръцете на някой друг: той ще бъде настояването всеки от нас да бъде способен да избира собствената си съдба.

По това определение изглеждат съществуват много анархисти, въпреки че те самите не биха се определили като такива. Повечето хора искат правото да живеят, мислят и действат, както те намерят за добре. Почти всеки се чувства неприятно, когато се изправи срещу някоя власт, която му нарежда какво да прави.

Нали не желаеш да се оставиш в ръцете на правителствата, бюрокрацията, полицията, или някоя друга външна сила? Несъмнено не искаш да диктуват целия ти живот. Във

всекидневие то си ние всички сме анархисти. Ние прилагаме анархизма в действие всеки път, когато вземаме решения самостоятелно, когато поемаме отговорността за постъпките си, а не отстъпваме пред някоя по-висшестояща сила. Значи ако всички сме анархисти по рождение, защо винаги се стига до приемане на властта и господството на други върху нас? Не е ли по-добре да измислим начини да съществувате съвместно с другите около нас, отколкото да бъдем зависими от външно установена правила? Помни, че системата, която другите приемат, е тази, под която ти трябва да живееш: ако искаш своята собствена свобода, не може да си безразличен към това дали другите желаят да си върнат живота в свои ръце, или не.

Нуждаем ли се от господари, които да ни командват и контролират? Научени сме да вярваме, че без полиция бихме се избили помежду си, че без шефове никаква работа няма да се свърши, че без правителства цивилизацията ще се разпадне на парчета. Вярно ли е всичко това? Определено е вярно, че днес се върши по-малко работа, когато шефът не следи внимателно, настъпва хаос, когато правителства падат и често има случаи на насилие, когато полицията отсъства. Но това ли са наистина признаците, че обществото не може да се организира по друг начин? Не е ли възможно работниците да не вършат нищо, когато не ги наблюдават, защото се чувстват обидени от постоянните инспекции, инструктажи и унижения от страна на техните началници? Може би ако работеха заедно за постигането на обща цел, а не да им се плаща за изпълняването на нареждания, те щяха да бъдат много активни. Вярно е, че не всеки е готов или е способен на таква неща нещо днес, но нашият мързел е по-скоро условен, отколкото естествен и в друга среда ние може би ще открием, че не са ни нужни началници, за да си вършим работата. А що се отнася до полицията, която била необходима за поддържането на мира, няма да обсъждаме начините, чрез които „блюстителят на закона“ демонстрира най-жестоката страна на човешкия нрав и не допринася изобщо за мира. Насилието не се ограничава само до физически увреждания: всяко взаимоотношение, което е основано на използването на сила, каквото е това между полицията и гражданите, е насилствено взаимоотношение. Когато някой те кара да действаш насилно, ти се научаваш да отвърщаш със сила. Когато стандартните форми на човешки взаимодействие се въртят около йерархична власт, когато човешките взаимоотношения толкова често се свеждат до даване и получаване на запеведи (на работа, в училище, в семейството, в съдилищата), как бихме очаквали да няма насилие в нашата система? Хората са свикнали да използват сила един срещу друг в своето ежедневие. Може би, ако бяхме свикнали да се отнасяме един

към друг като равни, да създадем взаимоотношения, базирани на еднаквата загриженост за нуждите на всеки един, нямаме толкова много хора да прибегват до употребата на физическа сила. А относно правителствения контрол? Нашето общество би ли се разпаднало без него? Със сигурност нещата биха били коренно различни без правителствата: но това непременно ли трябва да е нещо лошо? Нашето модерно общество наистина ли е най-доброто от всички възможни, в които бихме могли да живеем? Заслужава ли си да допускате владетели и господари да имат толкова голям контрол над нашия живот? Освен това, не можем да твърдим, че се нуждаем от правителствен контрол, за да избегнем масови кръвопролития, защото точно правителствата са тези, които са извършили най-големите кланета във войни, холокостите, поробване и заличаване на цели народи и култури. Може би е вярно, че когато правителствата рухнат, много хора загубват живота си в резултат от последвалите сражения и хаос. Но тези битки почти винаги са между други жадни за власт йерархични групи. Ако напълно сме отхвърлили йерархията и откажем да обслужваме силите над нас, не би имало огромни по мащаб войни и унищожения. Всеки от нас трябва да поеме отговорност, колективно да откажем да обслужваме интересите на тези над нас и да започнем да се грижим за себе си и човечеството като цяло. Тогава надали ще видим друга световна война.

Разбира се, дори и да е възможно свят без йерархия, ние не трябва да си правим илюзии, че някой от нас ще доживее да го види. Това дори не трябва да ни интересува: глупава е да нареждаш живота си около нещо, което никога няма да изпиташ. По-скоро трябва да разпознаем моделите на господство и подчинение в нашия живот и да използваме всичко от себе си, за да се освободим от тях. Трябва да приложим в действие анархистичния идеал (без господари, без роби) в своето ежедневие. Всеки път, когато някой от нас откаже да приеме авторитета на властта, всеки път, когато някой от нас бъде способен за момент да се отскубне от системата на господство (било то като се размине безнаказано за извършването на нещо забранено от учители, шефове и пр., или когато се отнася към член от различен социален слой като към равен), това е индивидуална победа и същевременно удар срещу йерархията.

Все още ли вярваш, че не може да съществува нейерархично общество? Човешката история изобилства с множество примери: бушмените от пустинята Калахари все още живеят без каквато и да е власт. Те работят заедно, без да се насилват и командват един друг, като приемат свободата и независимостта на всеки. Без съмнение нашето войнствено общество допринася в пълна степен за тяхното унищожение. Но напълно е въз-

можно да има и общество, в което има политическо и социално равенство и същевременно е крайно враждебно и добре защитено срещу нахлуване и посегателство на външна сила. Уилям Бъроу пише за анархистична пиратска крепост, съществувала преди сто и повече години, която е било пример за точно такава общество.

Ако се нуждаете от по-близък пример до вашето ежедневие, спомнете си последния път, когато сте се събирали с приятели в петък вечер. Някой от вас е донесъл храна, друг е допринесъл за забавлението, трети е осигурявал други неща, но никой не е държал сметка за това кой какво има и какво е дал. Правила сте нещата като група и взаимно сте се наслаждавали; никой не е бил принуден да прави нещо, както и никой не е заемал ролята на шеф. Ние постоянно имаме такива некапиталистически, ненасилствени, нейерархични моменти в своя живот. Точно това са моментите, когато най-много се наслаждаваме на компанията на другите, но все пак не ни е хрумвало да изискваме обществото ни да работи по същия начин, както нашите приятелски и любовни взаимоотношения. Със сигурност това е една възвишена цел, но нека се осмелим да достигнем високите цели, нека не се задоволяваме с нещо, което не е най-доброто в нашия живот!

„Анархизмът“ е революционната идея, според която никой няма повече право от теб, за да реши какъв да бъде живота ти.

- Това означава да се опиташ, да измислиш как да работиш заедно с други хора, за да посрещнете индивидуалните нужди на всеки, как да работиш с всеки един, а не да работиш „за“ или „против“ някого. А когато това е невъзможно, означава да предпочетеш борбата пред подчинението и властта.

- Това означава да не поставяш никакви системи или идеологии над хората, за които те са предназначени да служат, да не цениш нищо теоретично повече от реалните неща в този свят. Означава да си верен на човешките същества (живите същества изобщо), да се бориш за себе си и за всеки друг, не за „каузи“ или мъгляви идеи.

- Това означава да не оставяш отговорността за своето участие в чужди ръце, било то на родители, любими, работодатели, или на обществото като цяло. Означава да се впуснеш в преследване на смисъла и удоволствието от своя живот.

Към какво друго да се стремим, ако не към участие? Ако нещо не е ценно поради факта, че го намираще за смислено и весело, защо то трябва да бъде важно? Как могат абстракции като „задължения“, „ред“ или „приличие“ да бъдат по-важни от истинските нужди на хората? Трябва ли да се подчиняваме и да служим на работодатели, родители, държава, бог, капитализъм, морални закони, като пренебрегваме себе си и минаваме на заден план? Кой ни е научил, че нещата „трябва“ да бъдат така? •

Нови анархистически издания

Класици на анархизма,
издателство
Кванти, 400
стр., 12 лв

Антологията „Класици на анархизма“

е предназначена за широка читателска аудитория. Тя представя едни от най-ценните страници от теоретичното наследство на основоположниците на анархизма – Уилям Годуин (1756-1836), Макс Щирнер (1806-1856), Пиер-Жозеф Прудон (1809-1865), Михаил Бакунин (1814-1876), Пьотр Кропоткин (1842-1921), Ема Голдман (1869-1940).

Целта на изданието е да представи колкото е възможно по-пълно техния подход, философските им основания, моралните принципи и утопичните проекти за свободно от власт, насилие и експлоатация бъдещо човешко общество.

Включените от съставителите Емилия Минева и Веселин Давидков в антологията автори полагат основите на една традиция, която въпреки историческите драми и трагедии, въпреки масовото непознаване и неразбиране на нейните идеали, е жива и днес. Тя се ръководи от максимата, че човек е достоен да живее свободно и от вярата, че утопията за свободен живот в едно безвластно общество е осъществима.

Марин Карауванов,
Апокрифни архивни импресии,
издателство
Шрапнел, 200
стр.

За своята антология от публикации в хасковския и димитровградския регионален печат редовният дописник на вестник „Свободна мисъл“ Марин Карауванов пише: „Само от един-единствен стимул бях мотивиран при текстуалното съставяне на апокрифните архивни импресии: необгледна, органична погнуса към всички онези мерзавци, що лъжата за истина представят, а истината превръщат я в лъжа!“

Публицистично-белетристичните материали, включени в изданието, са съставени въз основа на автентични архивни документи и спомени на очевидци. Авторът насочва острието на своята сатира към болшевишки величия от близкото и по-далечното минало като Хрушчов и Брежнев, към партийните им наместници в хасковско и към „знакови“ фигури от живковия режим като Емилиян Станев и Николай Гяуров. Типичният за МАКАР стил прозира в заглавия като „Как съветският генерален консул Архипов изкръка ичкията на град Марица“, „Карамахмутлийският лов на Емилиян Станев и Николай Гяуров“, „Хасковски не-

кроистории“ и „Изнасиленото прасе“. В сборника е включена и импресията „Хвърченето на Перко Перков“, публикувана в тазгодишния брой 9 на нашия вестник.

КАТАРЗИС

Всеки ген вижда забързани и угрижени хора. Животът става все по-труден. Всички са толкова погълнати от своите проблеми, че не обръщат внимание на нещата, случващи се около тях. Войните, унищожаването на природата, експлоатацията, всички тези неща се възприемат от масите като поредния виц от Шоуто на Слави. По какъв път сме поели? Като че ли всичко това е просто един сън-кошмар, от който няма събуждане?

КАТАРЗИС е проект, целящ да събуди хората от летаргичния сън, в който мнозина от тях се намират. Книжката се състои от анархистически текстове и есета, с романтически и авантюристичен привкус. Засегнати са теми за капитализма, йерархията и господството в нашия живот, влиянието на телевизията върху хората и други подобни. Също така са представени съвременни революционни движения като Food Not Bombs (Храна не бомби) и Reclaim The Streets (Да си възвърнем улиците). •

АНАРХО КАЛЕНДАР

„Основата на всяко господство е кражбата, лъжата и насилието.“
Христо Ботеб

- На 01.12.1924 г. в София под редакцията на Христо Табаков излиза анархокомунистическият в. „Свободно дело“.
- На 01.12.1902 г. в с. Исперихово, Пещерско е роден анархистът Йордан Ангелов Шопов, убит през 1944 г. от фашистките палачи на Дочо Христов.
- На 03.12.1926 г. в гр. Плевен е убит г-р Пею Димитров Бешеб, като гомът му е подпален от агенти на полицията. Загиба също и бременната му съпруга.
- На 04.12.1944 г. в София под редакцията на Георги Карамихайлов излиза в. „Работническа мисъл“.
- На 05.12.1908 г. в Разград Върбан Килифарски издава нелегалния анархистически вестник „Безвластие“.
- На 07.12.1853 г. е роден италианският теоретик на анархизма Енрико Малатеста.
- На 09.12.1842 г. е роден Пьотр Алексеевич Кропоткин.
- На 11.12.1984 г. в София умира анархистът учител Тоне Василев, преминал през болшевишките затвори.
- На 12.12.1995 г. в с. Балван умира анархистът Христо Колев Йорданов, прекарал дълги години във фашистките и болшевишки концлагери и затвори.
- На 13.12.1997 г. в с. Чуковец, Пернишко, умира анархистът Георги Йорданов Донеб, един от мъчениците на „Понтоната“ в концлагера Белене.
- На 15.12.1859 г. в гр. Бялисток, Полша, е роден създателят на международния език Есперанто Л. Заменхоф.
- На 15.12.1977 г. е проведена протестна акция пред българското посолство в Париж за освобождаването на анархистите Накоб, Киров, Колев, Артъков, Кисъв, Джерманов и Недокланов.
- На 16.12.1948 г. в България са арестувани над 600 души анархисти и са изпратени в концлагерите на страната.
- На 16.12.1794 г. е гилотиниран френският революционер Жан Карие.
- На 19.12.1862 г. в с. Дивдядово, Шуменско, е роден българският анархист и издател Никола Стойнов.
- На 24.12.1895 г. умира руският писател и революционер Сергей Михайлович Кравчински – Степняк.
- На 30.12.1990 г. в гр. Бургас умира анархистът Ганчо Ганчев Бойчев.

АНАРХО радио програма ДИВЕРСИЯ В ЕФИРА

Денонощието има само 24 часа. Искане ги всичките. Малкото предаване става голяма програма. След като повече от година разкъсваше ефирната радиоскука в съботния следобед, екипът на предаването реши да прави 24-часова програма в Интернет. Можете да слушате пробното излъчване на адрес:

<http://radr.net:8010/dve.m3u>

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага на читателите на в. „Свободна мисъл“ следните заглавия на анархистическа литература:

КНИГИ:

1. Основи на безвластието - Г. Хаджиев	1 лв.
2. Национално освобождение и безвластие - Г. Хаджиев	1 лв.
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми - Г. Хаджиев	1 лв.
4. История на безвластническото движение в България - Г. Хаджиев	1 лв.
5. Моя път (спомени в два тома) - Г. Хаджиев	2x1 лв.
6. Феноменът Махно - П. Аршинов	1 лв.
7. Заблужденията на марксизма - Пиер Рамю	1 лв.
8. Събитието на века - анархистическа Испания - Г. Левал	1 лв.
9. Взаимопомощта - фактор на еволюцията - П. Кропоткин	1 лв.
10. Антиистория славянобългарска - Г. Константинов	1 лв.
11. Краят на държавата и капитала - Г. Константинов	3 лв.
12. С думи вместо с куршуми - Г. Константинов	5 лв.
13. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС?	3 лв.
14. Нечути песни - Кръстьо Г. Хаджииванов	3.50 лв.
15. Национализъм и култура - Рудолф Рокер	2 лв.
16. Национализъм и култура - Рудолф Рокер том II	5 лв.
17. Избрани страници за и от него - Михаил Бакунин	2 лв.
18. Барутни (по)мисли - Г. Константинов	5 лв.
19. Хляб и свобода - П. Кропоткин	4 лв.
20. Ставайте, робове - Г. Константинов	5 лв.

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята - Г. Хаджиев	0,50 лв.
2. Проблемът за организацията на анархизма - Г. Хаджиев	0,50 лв.
3. Що е анархизъм?	0,50 лв.
4. Отговор на една вярваща - С. Фор	0,50 лв.
5. За общината	0,50 лв.
6. Федерализъм и централизъм - Рудолф Рокер	0,50 лв.
7. Крахът на руския държавен комунизъм - Рудолф Рокер	1 лв.
8. Килифаревско народно въстание и килифаревска чета	1 лв.

Тези книги и горните нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Накоб, Перник, ул. „Република“ №4.

АБОНАМЕНТ 2006

ВЕЧЕ 12 СТРАНИЦИ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година - 6,00 лв.; за 6 месеца - 3,00 лв.; за 3 месеца - 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталожен номер 649

ПОМОЩИ ЗА ВЕСТНИК „СВОБОДНА МИСЪЛ“

1. Георги Калчев, Варна	30 лв.
2. Стамо Ангелов, Попово, в памет на Тасе Дойчинов	30 лв.
3. Читател, Нова Зеландия	17 лв.
4. Златко Златков, Нова Зеландия	195 лв.

Банкови сметки:

В български левове: 200 826 141 010 047 310
В USD: 200 826 141 110 047 314
В Евро: 200 826 141 0 047 315

ТЪ ОББ АД, клон Перник

ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

ТЕЛЕФОНИ ЗА ВРЪЗКА С ФАБ:

Ал. Накоб 076/2-70-86; Хр. Велинов 0335/32 00;
Г. Божилов 07178/30 45; Г. Константинов 02/73 99-88

ЗА КОНТАКТИ С АВТОНОМНА
БЕЗВЛАСТНИЧЕСКА ГРУПА АНАРХОСЪПРОТИВА:

e-mail: aresistance@riseup.net, afront2003@yahoo.com

Адрес на редакцията:

София, ж. к. Надежда, пощ. клон 1220, пощ. кутия 59

Редакционна колегия:

Почетен гл. редактор **Христо К. Йорданов**
Отг. редактор Г. Божилов

Предпечатна подготовка: „Свободна мисъл“

Печат: „Унискорп“ ООД